

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/2 an 2 fl. 50 cr., 1/4 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2 an 3 fl. 50 cr., 1/4 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 cr. a treia-ora 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Popoșii Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază. Numeri singuratici à 5 cr. se vând la „Tipografia”, soc pe acțiun

Desbinări nefaste.

(c). Să nu se pară nimăruia paradoxal afirmația ce o facem, că sunt împregiurări în care deosebirea de vederi între membrii unui și aceluiași partid poate să fie utilă. Omogenitatea face un partid tare; deosebirea de vederi naște emulația, stimulează progresul. Înțelegem mai ales partidele strict politice, într-un stat, în care regimul reprezentativ se practică în chip conștient și nu e numai o parodie și o minciună.

Un lucru însă se cere, pentru-ca o asemenea deosebire de vederi să fie într-adevăr utilă. Și lucrul acela este bunăcredință. Trebuie ca membrii partidului să aibă fiecare credința, convingerea, că vederile sale sunt cele mai bune și mai potrivite pentru atingerea scopului final. Trebuie ca ei să se desbrace de ori-ce interese personale, meschine, egoiste. Fără această condiție nu poate fi disidență utilă cu puțință.

Republicanii avansați din Franța s'au deslipit de oportuniști; democrații creștini, nuanța Daeus, în Belgia, s'au deslipit de partidul clerical; radicalii în România s'au deslipit de partidul liberal... Dar' pretutindenea aceste deosebiri s'au făcut pe idei bine hotărâte, nimenea nu s'a orientat după interesele personale și egoiste, ear' rezultatul a fost peste tot locul un progres, o rupere cu vechile deprinderi rutinare și aruncarea în domeniul comun al cunoștințelor și convingerilor fiecăruia a o sumă de idei menite să fie tot atâtea trepte pe scara pe care omenirea urcă, spre o mai deservită formă și organizare.

Nu acesta e cazul nostru. Noi nu suntem numai un partid politic; noi suntem în primul loc un partid național. Lupta noastră diferă esențial de lupta partidelor strict politice. Ea are în multe privințe un caracter cu totul special. Ea țintește la restabilirea unei stări normale de lucruri într-o situație cu totul anormală și e într-o cârta premergătoare luptei politice propriu zise. Ea e o luptă mai înaltă, mai complicată și pune în chestiune interese de ordine foarte deosebite. Tocmai de aceea membrii partidului nostru au un punct de razim într-un ideal cu mult mai înalt și mai stabil. Și tocmai de aceea desertărea dela acest ideal echivalează cu o trădare.

Căci, să ne înțelegem, pentru-ce luptăm noi? Luptăm pentru a afirma drepturile la existență națională și la o viață respectată a unui popor. Nu avem aci simple desiderate, privitoare la organizarea cutărui detail al vieții noastre comune; avem un principiu pe de asupra tuturor, avem ceea-ce se cheamă un

drept natural, care ne cheamă pe toți la un loc, care ne obligă să lucrăm, să muncim, cu stăruință și cu onestitate, pentru realizarea lui: Sântem Români; voim să rămânem Români, — și ne ridicăm în contra celor cari voesc, fie să ne conteste, fie să ne răpească ceea-ce constituie caracterul nostru național-românesc.

Fiind așa, nouă nu ne e iertat să ne desbinăm, ci sântem datori să luptăm la un loc. Desbinarea poate să însemneze; ori că am învins și că, după învingere, nu sântem de acord asupra chipului cum să organizăm și să conducem ceea-ce victoria ni-a dat; ori că nu sântem cu toții buni Români și ne suspiționăm unii altora bunăcredința. Ori, cea dintâi ipoteză nu e conformă cu realitatea lucrurilor, ear' a doua n'ar trebui să fie.

Pe ce anume chestii s'ar pute face o desbinare între noi, care să fie scusabilă în ochii lumii, în proprii nostri ochi?

Pe o chestie de principii, ori pe o chestie de tactică.

Dar' principiul nostru e un ideal, asupra căruia cu toții sântem de acord, ear' tactica ne e impusă de anumiți factori competenți, prin care însuși poporul vorbește. Și atât în ce privește principiul, cât și în ce privește tactica avem tradiții, dela care nu ne e permis să ne îndepărtăm și să facem un pas în latură, fără-ca utilitatea pașului de făcut să nu fie până la evidență demonstrată și fără-ca poporul însuși s'o recunoască și s'o admită.

Mintea sănătoasă și nepreocupată ne cheamă la unire, la solidaritate. Și toți tendințe de desbinare s'au afirmat în rîndurile noastre; — și aceste tendințe au devenit în ultimele timpuri îndrăznețe, vehemente.

De ce? Ei o idee care le justifică? Care-i?... Stăm cu toții — zice-se — pe bazele programului din 1881; atunci de ce aceste isbucniri în public, mai mult sau mai puțin epileptice, — ierte-ni-se vorba, — de ce guralivă asta în gol, de ce injurii aceste necuviincioase, din partea celor cari de o vreme încoace nu fac nimic, contra celor cari muncesc, luptă și sufer?

Chestia „sincerității” și „onestității” se pune cu necesitate înainte. E o chestie pe care lumea de bunăcredință va judeca-o, — și asupra căreia cei puși în cauză n'au să decidă.

Un lucru însă e sigur: nu ni-au făcut dușmanii atâtea rău, cât ni-au făcut prietenii; nu ni-au dat străinii atâtea dureri, câte ni-au dat ai nostri.

Loviturile dușmanului au dat de multe-ori efectul contrar intențiunii și

scopului: ele ne adună la un loc, ne solidarizează, ne oțlesc și ne cheamă la calea datoriei. Loviturile prietenilor însă ne descuragiază, ne desiluzionează, ne desguță. Politica de struț n'a fost niciodată în onoare la noi: acesta e deci adevărul, — la ce l'am ascunde?

Poate-că nici-odată cei-ce s'au crezut destul de isteți și de autorizați să rupe cu politica tradițională a poporului român și să nesocotească direcția ce el a imprimat-o până în cele din urmă acestei politici, n'ar fi putut face un rău mai mare cauzei, decât în momentele aceste și în împregiurările prin care trecem. Poate-că nici-odată solidaritatea noastră nu era mai recerută de circumstanțe și nici-odată desbinarea n'a putut fi mai dezastruoasă decât acum.

Astăzi un lucru mai putem adăuga: că cei-ce au provocat această desbinare și-au însușit în fața națiunii și a istoriei o răspundere mai mare decât ei singuri și-o închipuiesc; — și o asigurare le putem da: că poporul român va scutura de pe umerii sei droaia celor-ce caută să-l ducă în ispită și în rătăcire.

Sibiuu, 15 Oct. 1896.

Pentru „Manifest”. Ni-se telegrafesea din Szilágy-Cseh, că ieri d. a. la orele trei s'a eliberat din temniță domnul *George Pop de Băsești*, tuchis pentru subscrierea „Manifestului”. La eșire din temniță a fost primit și condus până acasă de numeroasă inteligență, care s'a grăbit și de astă-dată a și manifesta iubirea și alipirea către conducătorul nostru național din acele părți. Dl *George Pop de Băsești* se află bine; greutatea și amarul temniței nu l-au înfrânt și nu l-au descurajat.

Distincțiuni cu carul. Ziarul oficial aduce un lung pomelnic, despre toți patrioții cari și-au câștigat merite în giurul expoziției millenare, și pe cari Monarchul la propunerea guvernului i-a distins într'un mod ori în altul. Numărul celor distinși e deocamdată 191, între cari se află patru prelați catolici, în frunte cu primatul Vaszary, șapte militari, patru-sprezece membri din casa magnaților, câțiva deputați dietali, ear' restul e compus din ingineri, comercianți și industriași. Între cei distinși se află și comitele-suprem al comitatului Caraș-Severin, *Jakabffy Imre*, decorat cu ordinul Sfântului Ștefan, de buza-seamă pentru pacificarea Românilor din graniță, pe cari aștia să-i trimită la milleniu — ori poate pentru împoșcarea celor dela — *M-hadica!*

Procesul Ligei — la dosar. Luni a venit înaintea tribunalului Ilfov, secția I. din București, judecarea apelului făcut de noul comitet al Ligei culturale în contra cunoscutei sentențe a judecătoriei de acolo, prin care se acordă dlui Poriețeanu-Buzău evacuarea localului Ligei.

Representanții ambelor părți, cerând amnarea, tribunalul a fixat judecata apelului pe ziua de 18 Noemvrie, adică după Sfântul Dumitru. Comitetul cel nou al Ligei reînviind contractul de închiriere cu dl Kibrik, dela Sf. Dumitru în-olro devine dela data aceasta adevăratul chiriaș, și astfel procesul intentat Ligei va fi pus la dosar.

Învingerea liberalismului. „K o l o z s v á r” se bucură de poziția critică, în care se află astăzi partidul lui Apponyi și al lui Ugron, cari au să se eșe sdrobite cu deservire din actuala campanie electorală. „Kolosvár” zice, că vina o poartă ținuta fadoielnică a acestor două partide, dovedită în lupta pentru legile eclesiastice. Afară de aceasta Ugron Gábor, a mai comis și acea greșală politică, că a pactat cu naționalitățile (unde și când? Red. „Trib.”) pentru a-și întări poziția, până-ce rezultatul e cu totul contrar; pactarea cu naționalitățile a ruinat partidul ugronist.

Cu alte cuvinte, în Ungaria, chiar și aparența numai, că un partid politic ar pute să cochetze cu naționalitățile, e egală cu — moartea. Ce stări bolnăvicioase de lucruri!

Regimul gendarmilor. „Nemzeti Ujság” vorbind despre revoltătoarea întâmplare din Aló-Kubin, unde gendarmii au strâpsun cu baioneta două femei slave, zice că:

„Așa s'a întâmplat lucrul, că partidul poporal întâlnindu-se cu partidul guvernamental, alegătorii au început a se capacita reciproc, întâu cu cuvântul, apoi cu steagurile și în sfârșit cu cuțitele. Până aci gendarmii au stat și s'au delectat. Când însă au văzut, că trăsurile încă încep a fi aruncate în șanțuri, au întrevient cu baioneta, fa contra regulămentului lor de serviciu, dar' verosimil la ordin mai înalt, — și au început a ataca pe cei din partidul poporal, vulnerând mai multe persoane, dintre cari două femei au rămas moarte, strâpsune fiind de baionetele gendarmilor.”

— „Etă — exclamă „N. U.” — astfel e în reputul alegerilor dietale pe cari le conduce Bánffy. Azi se îndreaptă baioneta gendarmilor în contra partidului poporal, mână se va îndrepta în contra altui partid opozițional din țeară, căci ce sânt pentru dl Bánffy o sută sau o mie de vieți, când e vorba de subjugarea națiunii. (!)”

La lucru!

Acum nu mai discutăm. Acum trebuie să muncim, să lucrăm!

Chestiunea: cum stăm în fața alegerilor, s'a dirimat definitiv de cei mai competenți ai nostri.

Acum nu mai putem discuta, că oare să facem ceva, ori să nu facem nimica, în fața alegerilor; acum e hotărât definitiv, că trebuie să facem, cum întotdeauna am făcut; trebuie să ne dovedim, trebuie să ne validăm.

În laturi deci cu discuțiunile, că se facem loc lucrărilor. În laturi cu vorbele, e rîndul faptelor.

Din cel mai competent isvor sântem informați, că se va concheta conferența generală electorală pe ziua de 24 Octomvrie n. a. e. în Sibiuu.

Convocarea este gata și mână ea se va publica în toate ziarele naționale.

La conferență vor avé se participe câte doi bărbați de încredere, pe cari îi vor delega cercurile electorale.

Astfel primul lucru au să-l facă presidenții cluburilor centrale și presidenții cercurilor electorale.

O îndrumare oficioasă vor primi toți șefii cercurilor, ca se convoace în cel mai scurt timp pe toți alegătorii români, cari stau pe baza programului dela 1881, ca să le precizeze ținuta ce au să o observe conform ultimelor concluse ale conferențelor electorale naționale, și ca să le dea privilegiu a-și alege câte doi bărbați de încredere cu însărcinarea de a lua parte la conferența electorală generală, ce se va ține aici la 24 Octomvrie.

Vestim deci cu o zi mai înainte, pe toți cei-ce se cuvine a ști, ca se poată lua cât mai îngrabă măsurile de lipsă.

Timpul e scurt, dar' e absolut necesar ca să ne întrunim în conferențe cercuale, și apoi în conferența generală, ca să ne precisăm poziția și să ne purtăm cu vrednicie.

În laturi acum cu toate misiunile, cu toate fleacurile de deosebiri trecătoare, ca înalțați în suflet, să ne manifestăm una și nedespărțiți, gata la ori-ce luptă.

La lucru deci!

Frați Români din toate unghiurile țerii, acum ori nici-odată: La lucru!!!

FOIȚA „TRIBUNEI”.

Enciclopedia Română.

«Liga Română» a fost cel dintâi ziar, care a publicat o recenziune mai detaliată a marelui publicațiunii ce a început se apară sub auspiciile «Asociațiunii transilvane». Nu se poate un omen mai bun pentru enciclopedie, decât această întâlnire spirituală a celor două mari instituțiuni culturale naționale în — «Enciclopedia Română». Ne facem o datorie plăcută și față cu «Liga Română» și față cu opera «Asociațiunii», când reproducem prețioasa recenziune a dlui C. R.-Motru. Eat-o:

„În 7 Februarie anul trecut s'a deschis de către comitetul «Asociațiunii transilvane» publicarea unei „Enciclopдії populare române” și a fost însărcinat cu conducerea ei dl Dr. Diaconovich. Astăzi, avem înaintea noastră prima fasciculă a acestei publicațiuni, o broșură de 88 pagine. Enciclopedia întreaga va cuprinde, după-cum ne înștiințează editorul, cel puțin 2 tomuri, de câte 60 coale de tipar fiecare, și va fi înzestrată cu o mulțime de ilustrațiuni și harte.

Modul cum se prezintă prima fasciculă, e cât se poate de îmbucurător. Execuțiunea tehnică e excelentă; alegerea materialelor e făcută cu multă pricepere și stilul, în care sânt scrise, e cât se poate de potrivit scopului. Câteva articole chiar, cum sânt: academia, aer, Africa, Abrud, Alba-Iulia, Albina, etc., sânt mai pe sus de ori-ce laudă.

Trebuie așteptat sfârșitul, bine înțeles, pentru a-și pute cineva face o judecată definitivă asupra unei asemenea întreprinderi. Totuși nu e greu de a prevedea de pe acum, că sfârșitul va fi înecunat de succes. „Enciclopedia Română” este până acum o promisiune numai, dar' una din acele cari es în afară din sfera celor obișnuite. Va fi ținută și peste un an, doi, vom avé, de sigur, lucrarea dorită de toți iubitorii culturii românești.

O enciclopedie română! Coincidența aparițiunii ei cu sfârșul veacului face această primă împreunare de cuvinte încă și mai sugestivă.

Dacă ne gândim la serviciile pe cari publicațiunile de asemenea natură le-au ados altor națiuni, nu ne putem îndoi, că și aceea de față va însemna un progres important în dezvoltarea țerii noastre. Toate străduințele de până acum a oamenilor nostri de frunte au fost absorbite în pregătirea unei stări de emancipare pentru conștiința noastră națională.

Și străduințele lor în multe privințe și-au atins scopul. Pe terenul intelectual ni-s'a dat posibilitatea de-a vorbi și scrie o limbă potrivită caracterului nostru propriu; de astăzi înainte când o inteligență de valoare se va ivi, ea nu va mai avé să lupte cu greutatea de lexicografie și sintaxă; scriitorii ca: Ioan Ghica, Alexandri, Negruzzi, Creangă, Odobescu, etc., au indicat destul de clar direcțiunea ce va trebui urmată pe viitor. Contra influențelor nefaste, ce le puteam primi prea ușor — nepreparați cum eram — din cultura Apusului, am fost preveniți, încă de mult, de către Ioan Maiorescu și puși la adăpost apoi pe deplin prin activitatea societății literare „Junimea”. — În viața politică deasemenea toate pederile pe care le-ar mai pute întâmpina libera dezvoltare a poporului nostru, au fost înlăturate. Statul nostru nu e aservit față de cele străine și înăuntrul statului earăși nici o aservire politică sau economică.

Cu aceste câte le avem dobândite dar', starea excepțională de odinioară pare să fi încetat.

De acum înainte vom avé să ținem seamă numai de greutatea comune tuturor națiunilor; propășirea noastră va depinde de calitățile cu care a înzestrat natura pe Români. Perioada de pregătire e pe sfârșite; dacă nu sfârșită chiar.

Altă-dată, o problemă ca aceea a lui A., putea să pasioneze publicul, să ocupe ședintele Academiei, — astăzi, chiar în sinul Academiei puțin s'ar mai găsi pentru asemenea probleme. Discuțiile de altă-dată, asupra ortografiei, de ar fi reîncepte astăzi..., cine le-ar mai da atențiune?

O nouă perioadă începe, o perioadă în care nu pregătirea, ci constituirea însăși, a culturii românești este ținta preocupățiunilor. Scrierile viitoare se vor deosebi în multe privințe de cele de până acum. În locul muncii entusiaste — pregătitoare, — vom avé statornicia muncii și din ea opere trainice. Scrierile nedeterminate vor deveni cu vremea din ce în ce mai rari; cetitorul, în viitor, are să aștepte cu încredere volumele ce i se anunță.

Cu această schimbare apoi, se va avé în vedere și mai mult partea practică a culturii. Autorii vor scrie mai des din motive sociale, decât pentru satisfacerea caprițiilor lor individuale; va fi mai puțină filosofie critică de artă și sociologie metafisică și va fi mai multă știință potrivită cerințelor practice. Prin această schimbare se va face cu puțință și o convergență între diferitele activități individuale, dela noi; cu un cuvânt, vom avé o viață proprie de cultură.

Ca un indiciu pentru această nouă perioadă în care începem a intra, poate servi,

fără îndoială și publicarea „Enciclopției Române”, în condițiunile în care ni-se prezintă.

Și faptul, că această Enciclopedie își datorește originea sa inițiativei unei societăți, cum este *Asociațiunea transilvană* fimărește încă și mai mult importanța.

Ea este între primele publicațiuni, dacă nu prima publicațiune chiar, în care conștiința unității noastre naționale se resfrânge cu toată claritatea. Autorii „Enciclopției Române” doresc lățirea cunoștințelor folositoare; și înțărirea iubirii de neam prin arătarea intereselor comune, care leagă pe toți Români. „Comitetul Asociațiunii transilvane” — se zice în apelul tipărit în fruntea primei fascicole — „s'a crezut dator a se îngrijii de o publicațiune, care să dea publicului cetitor „român o oglindă cât mai fidelă a stărilor „poporului nostru în toate țările locuite de „Români și totodată să-l țină în curent cu „progresul culturii omeniești”.

E o nobilă datorie aceea, pe care și-a luat-o comitetul „Asociațiunii transilvane” și nu ne îndoiim, că ea va fi îndeplinită cu toate dificultățile ce i-se pun în cale pentru a rămâne astfel ca o pildă generațiunilor viitoare!

C. R.-Motru.

Presa despre înalta vizită în România.

„Fremdenblatt“.

Organul ministrului de externe austro-ungar scrie despre vizita și primirea Monarhului nostru în România următoarele:

„România poate privi cu mândrie la ceea ce a ajuns sub conducerea Hohenzollernului, care stă în fruntea ei; valoarea ce i s-a acordat acum o datorește și ei și Domnitorului ei. Împăratul nostru a recunoscut aceasta în toată seara, iar Regele Carol a recunoscut importanța vizitei Monarhului vecin pentru România. Cuvintele Regelui Carol mai arată că relațiile de strînsă alianță dintre Austro-Ungaria și România pot fi considerate ca durabile. Relațiile acestea corespund cu interesele ambelor părți, cu condițiile naturale și poartă astfel în sine și garanția durabilității.

„Austro-Ungaria e o putere pacifică; Împăratul nostru dorește să conducă un guvern pacific, cum a accentuat și Regele Carol; născuța politică a acestui imperiu e menținerea păcii și toate sacrificiile popoarelor noastre pentru întărirea puterii de apărare, sînt sacrificii pentru întărirea păcii. Între un asemenea stat, care nu vrea să facă alte cuceriri decât cuceriri culturale în lăuntrul granițelor sale proprii, și un stat vecin animat de tendințe egale, există o comunitate naturală, și faptul, că vizita Împăratului în România a urmat după o solemnitate care a sărbătorit desăvîșirea unei mari opere culturale, are o importanță simbolică. Expoziția milenară din capitala Ungariei, lucrările gigantice dela Porțile-de-fer și România, care a propășit așa de repede, sînt dovezi pentru dezvoltarea culturală ce s'a făcut în zilele noastre la mările Dunării. Ele arată ce poate activitatea unor popoare capabile, cari se dedică serios la opera păcii și în fruntea cărora stau personajii însemnați.

„Toată lumea știe ce sînt pentru România Regele Carol și Regina, și dacă poporul României a primit cu entuziasm pe Împăratul nostru, și în Austro-Ungaria, unde simțămîntul de amicitie pentru națiunea română a prins rădăcini adânci, toată lumea stimează nobila păreche regală, al cărei nume e nedespărțit de istoria progresului din răsăritul Europei“.

Ziarele române din București, fiind pîrșite de însemnătatea vizitei M. Sale Împăratului și Regelui Francisc Iosif I., au dat acestui eveniment cea mai mare atențiune, și l-au apreciat în mod foarte calduros. Reproducem vocile ziarelor mai principale.

„Timpul“.

Organul partidului conservator scrie următoarele:

Nimic n'a lipsit strălucirii, cu care țeara și capitala au primit pe Augustul lor oaspe. Și nu atât mîndrețea podoabelor și bogăția steagurilor, nici sunetul mîscilor și lucrarea fierică a luminilor, în care capitala era scîldată aseră, cît participarea unanimă și însuflețită a cetățenilor capitalei, cum și a mii și mii de cetățeni veniți de prin toate unghiu-

rile țării, a fost aceea, care a ridicat strălucirea acestei sărbători până la înălțimea cu adevărat vrednică de dînsa.

Maiestatea Sa Împăratul Rege Francisc Iosif I. a putut vedea astfel, cum acest popor a știut și știe să înțeleagă și să prețuiască vizita Sa și prietenia paternică, a cărei consolidare s'a proclamat și consfințit prin împărească vizită.

Astăzi a fost rîndul armatei de a-și face onorurile sale înaltului oaspe; pe platoul dela Cotroceni, Maiestatea Sa Împăratul-Rege a putut vedea, că această țeară este tare nu numai prin maturitate politică și prin forța sa armată, prin brațul ei de apărare, — întrunind astfel toate elementele ce dau adevărata însemnătate unui stat și-i asigură viitorul și pacifica propășire.

Ieri în mijlocul cetățenilor, astăzi în mijlocul armatei, Maiestatea Sa Împăratul și Regele Francisc Iosif s'a putut întări în convingerea, că, dacă o mare cinste a fost pentru poporul românesc vizita ce i-a făcut, la rîndul său și acest popor a fost și este pe deplin vrednic de încrederea ce se pune întru el.

Ear' mîine, cînd țeara-și va relua, după hainele de sărbătoare, hainele de muncă, ea va puși și mai întărită pe calea frumoasă și dreaptă, care a condus-o până aci.

Podoabele exterioare vor trece, dar' ea va rămîne de acum și mai înălțată, în ochii lumii întregi ca și în ochii ei proprii.

„Voința națională“.

Organul oficial al guvernului scrie:

„Regele nostru părea mîndru de a vedea cum capitala, reprezentînd țeara întreagă, a știut să răspundă la datorința Suvăraului, făcînd oaspeții și amicului său o primire deosebită și călduroasă. Dreptate a avut M. S. Regele cînd, acum cîteva zile, răspunzînd primarului, care îl întreba dacă este mulțumit cu pregătirile ce se fac pentru primirea Împăratului, i-a răspuns: „Foarte frumos, dle primar, dar' ornamentarea cea mai frumoasă este poporul!“

Ei bine, poporul Bucureștilor a ținut să dovedească Suvăraților că poate conta pe dînsul în asemenea ocazii în care toată pompa oficială nu poate înlocui spontaneitatea unei primiri populare.

Împăratul Francisc Iosif a putut să se convingă de simțămîntele țării noastre față cu Monarhul blînd și înțelept, care într-o domnie lungă și plină de vicisitudini de tot felul a știut, prin virtuțile sale, să impună respect și iubire atît popoarelor cari trăiesc sub sceptrul său, cît și străinătății.

Maiestatea Sa se va convinge, că sîntem o țeară ce are cunoștință de sine, care într-o jumătate de secol a făcut aceea ce alte națiuni n'au putut face în secole întregi, care a dat dovezi strălucite de vitalitate și de stăruință pe calea progresului; care și-a cucerit neafirmarea cu sîngele, și de aceea o prețuiește mai pe sus decît toate bunurile, care știe să aprecieze amicalele desinteresate și cordiale, care, în fine, este un element însemnat de ordine și de progres în această parte a Europei.

Ochiul său ager în ale războiului va vedea armata noastră și mijloacele noastre de apărare și va ști să le aprecieze. El va vedea că, fără a avea pretențiunea de a juca un rol disproportionat cu mijloacele noastre, totuși nu mai sîntem un factor neglijabil în cumpăna europeană.

Această constatare era de altmîntrelea deja făcută; dar' vizita imperială îi dă o sancțiune încă mai formală.

trebul, pentru că-i lipsește elementul principal, o limbă curată și frumoasă, nu urmează, că nu se poate face altceva.

Din pricina aceasta toată lumea românească aproape a suris atunci, cînd „Dreptatea“ își încheiea călătoria articolei cu frasa, adevărată de sigur: „Lista cea mai autentică a Românilor adevărați se va păstra în analele editurii „Enciclopediei Române!“

Aprob frasa aceasta și sînt sigur, că toți Românii de bine se vor alătura lângă mine.

Să ne dăm bine seamă de realitate și apoi să judecăm așa, după-cum se cade, fără de a privi în fața omului.

„Asociațiunea“ noastră dela înființarea sa n'a lăsat nici-odată din titlul „literatură română“ ca scop principal. Dar' ce s'a făcut pentru ajungerea acestui scop? Cutez să răspund, că puțin!

De abia în timpul din urmă s'au edat vre o căteva cărți: „Familie nobile românești“, „Higiena copilului“ și „Povești“. Atîta tot și nimic altceva.

Ei bine! dar' publicațiile acestea sînt fie totul, ce se poate aștepta dela o asociațiune literară și culturală? Să nu fie în mulțimea membrilor ei nici un om, care să aibă o idee mai ducătoare la scop? Să nu se poată produce nimic mai bun și de un interes mai comun?

Stringînd mîna Regelui Carol pe teritorul nostru și în capitala țării, Maiestatea Sa Împăratul Francisc Iosif a îndeplinit un act de curtenie și totodată ni-a dat o dovadă prețioasă de prietenie.

Vizita aceasta ne bucură mai ales din cauza scopului ei pacific și lipsit de orice spirit de ostilitate față cu nimenea; aceasta a și făcut, ca partidele noastre politice de guvernament să fie unanime pentru a saluta cu dragoste sinceră și cu respect pe Augustul oaspe al Maiestății Sale Regelui și al țării.

„Epoca“.

Organul tinerilor conservatori scrie:

Maiestatea Sa Împăratul părește azi (30 Septembrie n.) România. Dacă aparențele nu sînt înșelătoare, Maiestatea Sa a primit o puternică impresiune în cursul petrecerii Sale în țeară, despre vigoarea, resursele și înțelepciunea poporului român.

Maiestatea Sa își aduce aminte ce era între Carpați, Prut și Dunărea-de-jos pe vremea urcării Sale pe tronul Habsburgilor și a putut vedea ce e astăzi. Prin simplă comparație, Împăratul-Rege a fost în pozițiune să aprecieze direct uriașele progrese săvîșite de România într-un timp așa de scurt, progrese cari desvîlesc vigoarea, setea de civilizațiune a poporului nostru și nescădatele sale resurse.

Un neam care a stat neclintit ca stîncile Carpaților prin toate groznicile vijelii din trecut, care timp de veacuri a fost strîmtoșat și înăbușit și totuși, de îndată ce împregiurările l-au îngăduit, propășește așa de puternic, și un neam plin de viitor, de a căruia virtute trebuie să se spargă ca valul toate pedecile.

Maiestatea Sa Împăratul-Rege a putut deasemenea aprecia înțelepciunea poporului român, care în aceste zile a lăsat la o parte luptele sale politice, pentru-ca să poată găzdui cu toată seninătatea de suflet cuvenită pe Augustul oaspe al Regelui și al țării.

Urăm drum bun Maiestății Sale Împăratului-Rege Francisc Iosif I.

Campania electorală.

Din țeara aluia... von Fogaras. Din Făgăraș ni-se scrie, că Marți d. a. s'au făcut și acolo candidările oficiale de deputați dietali, în prezența tuturor funcționarilor, a alegătorilor receptivi și altor dîmnări. S'a proclamat de candidat pentru cercul Făgărașului Mikszáth Kálmán, și pentru cercul Arpașului Megyeri Krausz, un milionar, ai cărui strămoși ilustrează cu prisosință paginile vechiului testament cu numele lor. S'au auzit mai multe strigări de „să trăiască“, pronunțate în limba românească din partea funcționarilor publici, un lucru pentru care ca buni patrioți trebuie să-i denunțăm guvernului ca pe niște oameni cu tendințe ascunse de romanizare. S'a ținut apoi obicinuitul áldomás, după care „ingrații“ de Români s'au alipit către Dr. Nic. Șerban și au început să-i facă ovațiuni sgomotoase. Urmarea a fost că „paciinicii cetățeni“ s'au încăierat la bătaie și s'au improvisat o păruială numășă de „patriotică și milenară“. Receptația au început să strige „Ghehalt“, ear' scena s'a terminat fără foc bengalic, însă cu mai multe coaste frînte, și cu cîteva periculi de diferite culori și dimensiuni, rămăși pe câmpul de luptă electorală. Și eacă așa s'a făcut candidarea oficială în țeara aluia... von Fogaras.

Prima vîrsare de sînge. În cercul electoral Alsó-Kubin sînt doi candidați; unul al partidului popular (Krupecz Rezső) și altul al partidului guvernamental (Kubinyi Árpád). Ambii au plecat prin cerc ca să-și rostiască programul și să-și câștige aderenți. În societatea fiecăruia se aflau mulți adicți, provăzuți toți cu steaguri, pene colorate în pîlărie, „ploște“ și alte unelte electorale. Întîmplarea a voit, că aceste două ilustre „societăți electorale“ s'au întîlnesc în drumul mare, și — după prînz. Urmarea a fost, că candidații și „suitele“ s'au luat la ceartă, ear' mai tîrziu la bătaie. Se loveau cu steagurile și cu bastoanele unui pe altii, ear' în cele din urmă au scos toți — cuțitele. Gendarmii, cari făceau garda de oaspe a candidatului guvernamental, au stat la o parte și s'au delectat și ei vîzînd pîrșiala aceasta constituțională, cînd însă au văzut că scîlcesc cuțitele în aer, au intervenit cu baionetele, și au strîpsnă două femei. Înverșunarea e mare în acel cerc și e temere, că se va improvisa o mică revoluție electorală. S'a cerut armată pe cale telegrafică.

Avînd în vedere că alegerile dietale se vor ține în zilele dela 28 Octomvrie până la 6 Noemvrie n. c., ministrul de hovezi a luat hotărîrea, ca toți rezerviștii, fie din armata comună, ori din hovezime, — să fie scutiți de a lua parte la controla militară, pusă pe zilele dela 15 Octomvrie până după terminarea alegerilor. E foarte ingenios guvernul nostru. Tot scoate mereu la iveală nouă mijloace de cîrșire.

Candidare. Din cercul Moraviței (Timiș) ni-se scrie, că acolo sînt doi candidați; unul oficial guvernamental, în persoana baronului Stoianovici György (constructor de căi ferate) și altul neoficial guvernamental în persoana lui Ioanovici Costa (Român), care a fost candidat și la alegerile trecute, cu program apopyist, ear' la o altă alegere premergătoare pășise chiar și cu program național român. În firma credință, că și de astă-dată va fi tot atît de sigur ales, ca la alegerile trecute, corespondentul nostru îi dă sfatul lui Ioanovici, ca la proximele alegeri să pășească cu programul — socializător.

Alte candidări. În cercul electoral al Ciocovei (Timiș) candidatul guvernului e Mayer Károly, protonotarul comitatens. În Aradul-nou candidează protopretorul de acolo Kapdebó Ferencz. În Lipova, Lázár Ernő și Gergey, ambii guvernamentali, precum și contele Zselinszki Robert, apopyist. În Șomcuta-mare contele Teleky Géza. În Suhagat va fi ales și de astă-dată Mihály Péter (Român), apopyist. În Bichiș-Giula candidează independentul Bartha Miklós și guvernamentalul Terényi. În Cluj partidul guvernamental a candidat pe Hegedüs Sándor și pe Dr. Groisz Gaszár. (Clujul alege doi deputați). Sății își vor nomina candidații abia după celebra lor conferință electorală.

Abszug — Goldiș János! Alegătorii guvernamentali din cercul electoral Ceica au trimis vorbă comitelui-suprem Beöthy, că lor nu le trebuie de candidatul apostatul călogăr Goldiș János, trimis pe capul lor din partea guvernului cu de-a sila, — ci ei vor candida pe Korda Andor, tot cu program guvernamental. Bietul Goldiș!

Faptul, că comitetul central al Asociațiunii a primit ideea salutară de a lua sub patronagiul său publicația numită „Enciclopedia română“, și că o mulțime de oameni s'au aflat, cari și-au promis concursul lor literar la publicația aceasta, e o vină dovadă despre aceea, că se face totuși ceva. Și se face un așa lucru, care a bună-seamă nu poate decît să învelescă pe fiecare din noi.

Enciclopediile peste tot ne subministrează tot aceea, de ce noi avem lipsă; ele sînt o comoră de învățături, lesne de înșușit. O frasă, o vorbă, o nomenclatură tehnică, un personaj renumit, îl aflăm cu ușurință în ele. Nu toți oamenii pot să-și însușiască toate cunoștințele și să știe toate. Enciclopediile vin în ajutorul nostru și suplinesc acest neajuns.

Națiunile culte, Francezii și Germanii, au știut de mult prețul însemnătatea lor. Și de aceea și vedem nu fără de invidie, — căci nu ne-ar strica puțin șovinism național, — vedem, zic, cum la Germanii enciclopediile populare numite „Conversationslexikon“ ale lui Brockhaus, Pierer ori Meyer au ajuns la zeci de edițiuni. Dar' mai mult, mai la fiecare Român cu carte de pe la oraș întîlnim, sînt sigur, una ori alta din enciclopediile acestea.

Cu bucurie sinceră trebuie deci să salutăm și apariția primului fascicul din „Enciclopedia română“. Să ne desbrăcăm de de-testabila neîncredere, ce o avem în puterile noastre, și să grăbim a încurajare acest nou product al literaturii românești.

Și datorință avem, să o facem aceasta și ca Români și ca oameni culți; căci e înaltă lucrare de felul acesta făcută la noi și făcută în bune condițiuni, căci în girul colaboratorilor ei întîlnim numele celor mai buni scriitori români. Și dacă am făcut un lucru cu minte atunci, cînd ne-am procurat enciclopediile redactate în limbi străine, și mai cu minte lucru vom face procurându-ne enciclopedia românească.

În lexicoanele de conversație, ca de comun, Românilor și lucrurilor noastre naționale, li-se dă puțină importanță; istoria noastră și evenimentele marcante din ea sînt tractate sau fals sau de tot pe scurt și ușuratic. În „Enciclopedia românească“ neajunsul acesta va fi a bună-seamă delăturat.

Cea mai bună dovadă despre aceasta ne dă fasc. I, unde aflăm multe lucruri prețioase, cari ne îndreptătesc a spera și mai multe dela cele următoare.

De altcun și chipul, cum acest fasc. I. se prezintă, e vrednic de considerație.

Pe învîltoarea colorată a broșurii sub titlul la stînga se înalță columna lui Traian din Roma, lângă ea podul de peste Dunăre dela Cerna-Voda, în mijloc mînăstirea de

ȚARUL LA PARIS.

A treia zi a aflării sale în Paris, și a patra în Franța, Țarul și Țarevna au destinat-o cercetării muzeelor. Întăiu s'a dus la vestitul muzeu zis Louvre, unde se află cele mai scumpe obiecte și relicvii ale Franței. Aci așteptau de mult ministrul de instrucție și artiștii (pictori, sculptori, etc.) de frunte; Țarul le-a întins la toți mîna. Într'o altă sală întîlnîră alte grupuri de artiști, între cari și o damă, Rosa Bonheur, de 80 ani, purtînd numai costum bărbătesc, de astă-dată ascuns cu o manta neagră. Țarul care o cunoaște din călătoriile ei în Rusia, s'a întîrșit cu ea.

Întorcîndu-se la ambasada, unde au luat un mic dejun, suveranii ruși au părăsit Parisul, în mijlocul aclamațiunilor unei mulțimi de peste un milion, care neconștient striga Trăiască Țarul! Trăiască Țarevna! Trăiască Rusia! ear' la urma urmelor: Au revoir! — La revedere! Paroxismul masei avea caracter așa zicînd amenințător, nebulat; mulțimea aceasta grozavă era gata să se sin-execute pentru Țarul.

Plecarea însă nu s'a făcut pe drum de fer, ci în trăsuri, pentru a se duce mai întăiu la Versailles, oprindu-se pe drum la renumita fabrică de porcelan din Sèvres, lângă Paris. Suveranii ruși au luat de astă-dată loc în trăsura presidentială Republicei. Lăsăm neatinse ovațiunile ce i-se făcuseră aici la tot pașul și vom aminti numai un incident. Ajungînd în cercetarea fabricii la un cupor anumit, i-s'a dat aci Țarevnei în mîna o făclie împodobită cu panglice, cu care împărăteasa a aprins focul în cupor.

De aici drumul continuă spre Versailles, orașul de încoronare al regilor francezi, cu vestitele sale bogății în toate privințele. Se înțelege că pe tot parcursul între Sèvres și Versailles era postată lumea din Paris și împregiurimi. Cum s'au coborît suveranii din trăsura la intrarea în castel, musica militară cîntă imnul rusesc și Marseillaise-a; dl Faure ajută Țarevnei la coborîrea din trăsura și-i întîine apoi brațul conducînd-o în lăuntru. Îndată încep cercetarea tuturor edificiilor și salior. Întorcîndu-se dela promenada prin parc, făcută în trăsura, și părăsind trăsura, presidential earăși a oferit brațul Țarevnei, pe cînd Țarul mergea la mîna dreaptă a ei. Sîndu-se apoi pe treptele așa zise ale reginei, acolo așteptau d-na și d-șoara Faure; Țarul și Țarevna le-au strins mîinile amîndurora.

De oare-ce șederea în Versailles era calculată până la 11 ore seara, firește că trebuia adaptate și apartamentele pentru suveranii ruși, unde să se odihnească și primenească. Pentru Țar s'au arangiat odăile unde locuia odată Ludovic XIV., ear' pentru Țarevna apartamentele reginei Maria Antoinette.

Presidential Republicei a dat și aci un prînz oficial în onoarea suveranilor, la care au luat parte numai 100 de persoane. Țarul era așezat față în față cu presidential; la dreapta avea pe madame Faure, ear' Țarevna ședea la dreapta presidentialului, cei doi capi de stat deuceau reciproc pe damele lor la loc; au fost de față toți miniștrii și cei doi preșidenți ai corpurilor legiuitoare. Toți cei invitați ședeau la una și aceeași masă cu capii statelor.

Ziua s'a sfîrșit cu o producție artistică, în care aveau roluri cei mai mari artiști francezi, cum e: Coquelin, Sarah Bernhardt, Delaunay, Delanay și Delma.

Argeș și statua lui Mihail-Viteazul, ear' în marginea stîngă Ateneul din București. Sub aceasta stă în mijlocul unei coroane de laur Minerva, emblema Asociațiunii.

Broșura în fine e frumos tipărită și e de un format foarte potrivit (8° mare 6—88) pe două coloane. Cuprinsul cuvîntele dela A-Alcalina. Are cea mai nouă mapă a Africei lucrată în renumitul stabiliment al lui Brockhaus din Lipsa, ilustrația Academiei din București, 9 tipuri africane, 6 specii de ciuperci și bureți, poarta cetății din Alba-Iulia, catedrala rom.-cat. tot de acolo și în sfîrșit casa institutului „Albina“ din Sibiu.

Din articoli publicăți în fasc. acesta relevăm „Aaron Petru Pavel“, „Abrud“, „Academia-Română“, „Aeneis“, „Africa“, „Alba-Iulia“ etc.

O foaie betetrică a aflat a fi vrednic de critică fasciculul acesta, că el cuprinde și mulți articoli fără de importanță. Noi la aceasta riscăm opoziție, că: Mai bine prea mult, decît prea puțin.

Ar fi de dorit și de recomandat, ca publicația aceasta de un merit și însemnată neîgăduită pentru noi Români să nu lipsească dela nici un om cu carte, căci fiecare poate să și-o procure solvind pe lună 1 fl., fără de alte spese. Prețurilor și învîltoarelor nostri încă le va face prețioase servicii. Li-o recomandăm din inimă spre prenumărare.

Unirea din Blaj asemenea apreciază în chip foarte favorabil „Enciclopedia Română“ în recesiunea sa, care e următoarea:

„Frica de necunoscut“ este de multe ori cel mai puternic motiv, care face să în-tăzrie ori chiar să se zădărnicească multe lucruri bune și folositoare. E în firea omului, să se arete cu neîncredere față cu multe lucruri străine, cu cari e nedat; să privească numai și să stea în cuvințioasă depărtare de întreprinderi, de cari a auzit de abia povestindu-se. Și dacă „frica“ aceasta stăpînește inimile oamenilor vreme îndelungată, are niște urmări neapuse de stricăcioase pentru aceia, cari se lasă a fi stăpîniți de ea.

Căți dintre noi n'au suris, să zicem, cu naivitate numai, chiar și la ideea unei „Enciclopedii românești“! La căți nu li-s'a împărat întreprinderea aceasta o curată mîncătorie de bani zădarnică, să nu zicem o nebunie!

De cînd cu avîntul cel mare, ce l'a luat literatura românească dincolo de munți, multora dintre noi li-s'a părut, că nimic, dar' absolut nimic bun nu se poate face aci. Totul e de a se aștepta dela cumînția fraților de dincolo, cari au libertatea acțiunii.

Nu voiu să neg, că lucrul acesta n'ar fi așa. E așa, nu-i vorba, dar' numai până la un punct. Dacă poezia de pildă nu poate să se desvolte aci așa chiar, după-cum ar

Nr. 916—596.
prim. com.

[2242] 1—2

Publicațiune.

Dreptul de vînat de pe întreg teritoriul comunei Vestem, pe perioada de 6 ani, începînd din 1 Ianuarie 1897, se va exarînda pe cale licitațiunii publice tînîndă în 7 Noemvrie 1896 st. n., la 8 ore înainte de amiază, în cancelaria subscrisului oficiu.

Condițiunile de exarîndare se pot privi în orele oficioase în cancelaria suscitată.

Vestem, în 24 Septemvrie 1896.

Primăria comunală:

Spornic,
notar.

Vestemean,
primar.

La „Tipografia“, soc. pe acțiuni
în Sibiu se află de vînzare

CARTEA DURERIIDE
EMIL BOUGAUD.

TRADUCERE DE

IACOB AFIN NICOLESCU.Editor: **Dr. E. DĂIANU.**

Prețul 70 cr. (cu porto postal 73 cr.)

Această carte a fost recomandată de
cătră Exc. Sa Metropolitul Victor Mi-
hăily de Apsă printr'un circular special.

Moșie de vînzare.

O moșie nobilitară constatătoare din 102 jugere, două case de locuit și dependențele necesare de economie aflătoare în comuna Olt-Bogata, $\frac{3}{4}$ ore depărtare de stațiunea căii ferate Homorod-Cohalm, se vinde din mână liberă. Pentru informațiuni a se adresa la proprietarul ei [2212] 3—6

Nicolae Cretzoi,

București, strada Săcizilor nr. 15.

„Tipografia“, soc. pe acțiuni, Sibiu.

A eșit de sub tipar:

Însoțirile de credit

împreunate cu

însotiri de consum, de vînzare, de vîleri, de lăptări etc. și instrucțiunile trebuincioase.

Îndreptare practică

pentru

însușirea și conducerea de astfel de însoțiri

de

F. W. RAIFFEISEN.

Edițiunea a V-a.

Traducere autorizată de

Dr. Aurel Brote,

directorul băncii gen. de asigurare m. „Transilvania“.

EDITURA

„Reuniunii rom. de agricultură din comitatul Sibului“,
(280 pagini mari).

Cartea costă 80 cr. (cu porto postal 90 cr.,
recomandată 1 fl.) și se poate cumpăra dela

„Tipografia“,

soc. pe acțiuni în Sibiu.

La „Tipografia“, soc. pe acțiuni
în Sibiu se află de vînzare**„POESII“**

DE

IOAN N. ROMAN.

Prețul 50 cruceri.

La librăria „Tipografiei“, soc. pe acțiuni
în Sibiu se vînd:

Operele preotului Kneipp:**Sfaturi**

asupra

sănătății copiilor sau îngrijirile

ce trebuiesc date copiilor bolnavi și sănătoși.

Prețul 1 fl. v. a.

Precum și

CURA DE APĂ.

Cum trebuie să trăiești.

Testamentul meu și Conferențe publice.

Prețul 1 fl. 50 cr.

„Tipografia“, soc. pe acțiuni, Sibiu.

Poesiile

mult iubitului și originalului poet

George Coșbuc,

se află de vînzare la „Tipografia“, pe lângă
prețurile originale și anume:

„Balade și Idile“ (editura Librăriei Socce
& Comp., 1893) fl. 1.50.

„Fire de tort“, versuri (cacontinuate la „Ba-
lade și Idile“), editura Librăriei C. Sfetea,
1896 fl. 1.25.

La comanda, care sînt a se adresa „Ti-
pografiei“, soc. pe acțiuni în Sibiu, este de
a se adăuga pe lângă prețul vol. și 5 cr.
porto pentru 1 volum.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu.

**Toate scrierile
profesorului Dr. Weigand despre Români**

se găsesc de vînzare la „Librăria“ noastră cu prețurile originale. Astfel:

1. „Die Aromunen“, (Macedo-Români).

Vol. I. „Land und Leute“, cuprinde descrierea călătoriei profesorului Weigand
pe la Români din Macedonia, interesantă pentru ori-care Român, care se inte-
resează de frații sei. O lectură atrăgătoare și pentru nespecialiști. Volumul
de 334 pag., cu 9 ilustrațiuni frumoase și cea mai perfectă carte etnografică
costă fl. 6.20

Vol. II. (Volkstliteratur), cuprinde literatura populară, versuri și povești, cu
traducerea germană și un lexicon, 386 pag., costă fl. 5.—

2. „Vlach-Meglen“, o cercetare etnografică-filologică; volum de 80 pag., cu 4
ilustrațiuni, fototipie, costă fl. 2.25

3. „Die Sprache der Olympe-Wallachen“, cu o introducere despre popor, volum de
144 pag., costă fl. 1.85

4. „Raportele anuale despre seminarul filologic român din Lipsca“, conținînd
lucrările dlui profesor Weigand și ale elevilor sei despre Români:

„Primul raport“, (1894) de 157 pag. costă fl. 1.85

„Al doilea raport“, (1895) de 224 pag. costă „ 2.80

„Al treilea raport“, (1896) de 352 pag. costă „ 3.80

Cartea de sub nrul 1, vol. I. e pentru toți Români inteligenți; celelalte se reco-
mandă bărbatilor de specialitate. Toate sînt scrise de sine înțeles, în limba germană.

Librăria „Tipografiei“, societate pe acțiuni.

O specialitate naturală neprețuibilă

este apa minerală alcalin-acidă bicarbonată

Isvorul „Matilda“ de Bodok

care după experiențele făcute s'au dovedit ca o apă medicinală prea
eficace și plăcută mai ales: la **conturbări de mistuire, ma-
ladiile stomacului, a rinichilor, a beșicilor udului și
ale organelor respiratoare etc.** [1739] 56—100

Borviz de primul rang

care prin limpezitatea sa rară și prin conținutul seu mare în acid car-
bonic natural — de un gust și efect prea plăcut și binefăcător — va îndeplini
chiar și pretențiunile cele mai delicate, ca cum nici o altă apă minerală.

Deposit în Sibiu, Sighisoara și Alba-Iulia:

la domnul I. B. Misselbacher sen., Cluj: Segesváry és társai,
Déva: Balog Gyula, Orăștie: Németh János; în Brașov deposit
propriu strada Căldărarilor nr. 68, și se poate comanda și de-adreptul
dela administrațiunea subsemnată.

Cu toată stima

Administrațiunea isvorului „MATILDA“:

Josef György,

(comit. Hâromszék). Bodok. (Transilvania).

Biblioteca lui George Barițiu.**Cele mai ieftine cărți românești!**

Librăria „Tipografia“, societate pe acțiuni din Sibiu ajunse în posesiunea unei mari părți din biblioteca lăsată de neuitatul

GEORGE BARIȚIU

se află în plăcuta poziție de a oferi publicului românesc cărți prețioase cu cel mai redus preț.

„Istoria Transilvaniei“.

Marele op al regretatului nostru istoric:

„PĂRȚI ALESE DIN ISTORIA TRANSILVANIEI“,

pe 200 de ani din urmă (3 volume). Se poate procura cu **preț redus.** Anume:

Vol. I. broș. în loc de fl. 4.20 numai cu fl. 2.50, leg. fl. 3.30. Vol. II. broș. în loc de fl. 4.— numai cu fl. 2.—, leg. fl. 2.80. Vol. III. broș. în
loc de fl. 2.80 numai cu fl. 2.—, leg. fl. 2.80. Opul întreg broș. în 3 vol. în loc de fl. 11.— numai cu fl. 6.50 — șese fl. și cincizeci cr. v. a., leg. fl. 8.60.

„Dicționarul unguresc-românesc“.

Broșurat în loc de fl. 2.50 costă acum numai fl. 1.50. Legat costă numai fl. 2.50.

Alte cărți rari și prețioase.**Prețuri reduse:**

Dicționarul limbii române, după înscrierea dată de societatea academică română,
elaborat ca proiect de A. T. Laurian și I. C. Massimu. Colaboratori Iosif Hodoș și
George Barițiu. — București 1876, opul complet numai 4 fl.

Glossariu, care cuprinde *vorbele din limba română străine prin originea sau forma lor*,
precum și cele de origine induioasă. Elaborat de A. T. Laurian și I. C. Massimu.
București 1871, 584 pagini numai 50 cr.

Othello, novelă de Wilh. Hauf, traducere. 81 pagini numai 10 cr.

Responsabilitatea ministerială. Discursul de reîntrire al procurorului general și răs-
punsul prim-președintelui înaltei curți de cassatiune și de justiție la 16 August 1866
cu un apendice. București 1866, 57 pagini numai 10 cr.

Criticele „istorice“ ale lui Iosif Sterca de Kerpenyes scărmanate — informațiune tipărită
ca manuscris de George Barițiu. Sibiu 1892. 22 pagini 5 cr.

Do două drame familiare, lectură pentru tinerimea de sexul femeiesc. Sibiu 1891. 44 pag.
numai 20 cr.

Aotele conferenței electorale a reprezentanților alegătorilor români din Ungaria și Tran-
silvania, ținută în Sibiu la 1, 2 și 3 Iunie 1884. — Sibiu, 1884 8+ pag. numai 20 cr.

Tesaur de Monumente istorice, atât din vechiu tipărite cât și manuscrise, cea mai
mare parte străine, adunate, publicate cu prefațe și note ilustrate de A. Papin Ilarianu.
(Tomul II. și III.) București 1864 à 1 fl. 50 cr.

Do două raporturi de-ale acelor prefecți de legiuni românești, cari în anul 1848/9 au susținut
luptele cu insurgenții unguri până la reîntrirea trupelor imperiale în Transilvania. —
Sibiu 1884. 80 pagini numai 15 cr.

Opurile lui Caiu Corneliu Taoit, traduse de Gavril I. Munteanu, director și profesor,
date în tipar sub auspiciile societății academice după încetarea din viață a traducē-
torului (Biografia traducătorului anexată). Sibiu 1871 1 fl.

Darea de seamă asupra procesului politic de presă al dlui George Barițiu,
redact. „Observatorului“, în cestiunea colectelor pentru soldații români răniți. (Pertra-
ctarea finală din 30 Aprilie n. 1879). În loc de 25 cr. acum numai 10 cr.